

Ε P S I L O N
S C I E N C E
F I C T I O N

COLECȚIE COORDONATĂ DE
MIHAI DAN PAVELESCU

EDITORI:

JAMES PATRICK KELLY

ȘI JOHN KESSEL

ANTOLOGIA NEBULA 2012

Ε P S I L O N
S C I E N C E
F I C T I O N

TRADUCERE DIN ENGLEZĂ
ȘI NOTE DE
ALINA SÂRBU
MIHAI-DAN PAVELESCU
ANA-VERONICA MIRCEA

TREI

EDITORI :

Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

DIRECTOR EDITORIAL :

Magdalena Mărculescu

DESIGN :

Faber Studio
Ilustrație copertă: © Ionuț Bănuță

DIRECTOR PRODUCȚIE :

Cristian Claudiu Coban

REDACTOR :

Luciana Vlad

DTP :

Răzvan Nasea

CORECTURĂ :

Rodica Petcu
Elena Bițu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Kelly, James Patrick

Antologia Nebula 2012 / James Patrick Kelly și John Kessel ;

trad.: Alina Sârbu, Mihai-Dan Pavelescu, Ana-Veronica Mircea. -

București : Editura Trei, 2013

Bibliogr.

ISBN 978-973-707-750-9

I. Kessel, John

II. Sârbu, Alina (trad.)

III. Pavelescu, Mihai Dan (trad.)

IV. Mircea, Ana-Veronica (trad.)

06.068 Nebula:82.09

Titlul original: THE NEBULA AWARDS SHOWCASE 2012

Copyright © 2012 The Science Fiction and Fantasy Writers
of America (SWFA, Inc)

Copyright © Editura Trei, 2013
pentru prezenta ediție

C. P. 27-0490, București
Tel. /Fax: +4 021 300 60 90
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN : 978 - 973 - 707 - 750 - 9

C R E D I T E

„Ponies“ copyright 2010 by Kij Johnson, first published on Tor.com, January 2010.

„The Sultan of the Clouds“ copyright 2010 by Geoffrey Landis, first published in *Asimov's Science Fiction*, September 2010.

„Map of Seventeen“ copyright 2010 by Christopher Barzak, first published in *The Beastly Bride: Tales of the Animal People*, edited by Ellen Datlow and Terry Windling, Viking.

„And I Awoke and Found Me Here on the Cold Hill's Side“ copyright 1972 by James Tiptree, Jr., copyright 2000 by Jeffrey Smith, first appeared in *The Magazine of Fantasy and Science Fiction*, from *Her Smoke Rose Up Forever*, reprinted by permission of the author's estate and the estate's agent, the Virginia Kidd Agency, Inc.

„In the Astronaut Asylum“ copyright 2009 by Kendall Evans and Samantha Henderson, first published in *Mythic Delerium*, no. 20, Winter/Spring 2009.

„Pishaach“ copyright 2010 by Shweta Narayan, first published in *The Beastly Bride: Tales of the Animal People*, edited by Ellen Datlow and Terry Windling, Viking.

Blackout/All Clear, copyright 2010 by Connie Willis. Used by permission of Spectra, a division of Random House, Inc.

„Bumbershoot“ copyright 2009 by Howard Hendrix, first published in *Abyss & Apex*, First Quarter 2009.

„Arvies“ copyright 2010 by Adam-Troy Castro, first published in *Lightspeed Magazine*, August 2010.

„How Interesting: A Tiny Man“ copyright 2010 by the Kilimanjaro Corporation, reprinted by arrangement with and permission of the author and the author’s agent, Richard Curtis Associates, Inc., of New York. All rights reserved. Harlan Ellison is a registered trademark of the Kilimanjaro Corporation, first published in *Realms of Fantasy*, February 2010.

„The Jaguar House, in Shadow“ copyright 2010 by Aliette de Bodard, first published in *Asimov’s Science Fiction*, July 2010.

„The Green Book“ copyright 2010 by Amal El-Mohtar, first published in *Apex Magazine*, November 2010.

„The Leviathan, Whom Thou Hast Made“ copyright 2010 by Eric James Stone, first published in *Analog Science Fiction & Fact*, September 2010.

I Shall Wear Midnight, copyright 2010 by Terry Pratchett. Used by permission of Harper-Collins Publishers.

„To Theia“ copyright 2009 by Ann K. Schwader, first published in *Strange Horizons*, September 2009.

„The Lady Who Plucked Red Flowers beneath the Queen’s Window“ copyright 2010 by Rachel Swirsky, first published in *Subterranean Magazine*, Summer 2010.

IN MEMORIAM

Christopher Anvil

Kage Baker

Everett F. Bleiler

Martin Gardner

James P. Hogan

F. Gwynplaine MacIntyre

Jeanne Robinson

George Scithers

William Tenn, pseudonimul lui Phillip Klass

EC Tubb

Sharon Webb

și agentul nostru Ralph Vicinanza

CUPRINS

- 11** INTRODUCERE: ÎN CARE EDITORII ANALIZEAZĂ
PREMIILE NEBULA DE IERI, AZI ȘI MÂINE
DE JAMES PATRICK KELLY ȘI JOHN KESSEL
- 22** PONEI
DE KIJ JOHNSON — **PREMIUL NEBULA PENTRU POVESTIRE**
- 30** SULTANUL NORILOR
DE GEOFF LANDIS
- 105** HARTA CELOR ȘAPTESPREZECE
DE CHRIS BARZAK
- 145** M-AM DEȘTEPTAT ȘI M-AM TREZIT AICI,
PE COASTA DEALULUI CEA ÎNGHEȚATĂ
DE JAMES TIPTREE, JR.
- 160** ÎN AZILUL ASTRONAUȚILOR
DE KENDALL EVANS ȘI SAMANTHA HENDERSON
- 171** PISHAACH
DE SHWETA NARAYAN
- 207** FRAGMENT DIN *BLACKOUT/ALL CLEAR*
(*CAMUFLAJ/ÎNCETAREA ALARMEI*)
DE CONNIE WILLIS — **PREMIUL NEBULA PENTRU ROMAN**
- 236** UMBRELA
DE HOWARD HENDRIX

- 238** VERE
DE ADAM TROY-CASTRO
- 262** CE INTERESANT, UN OMULEȚ
DE HARLAN ELLISON — **PREMIUL NEBULA**
PENTRU POVESTIRE
- 274** CASA JAGUARULUI, DIN UMBRĂ
DE ALIETTE DE BODARD
- 313** CARTEA VERDE
DE AMAL EL-MOHTAR
- 329** LEVIATANUL ACELA PRE CARELE L-AI ZIDIT
DE ERIC JAMES STONE — **PREMIUL NEBULA**
PENTRU NUVELETĂ
- 370** EXTRAS DIN *I SHALL WEAR MIDNIGHT*
(*VOI PURTA MIEZ-DE-NOAPTE*)
DE TERRY PRATCHETT
- 394** PENTRU THEIA
DE ANN K. SCHWADER — **PREMIUL NEBULA**
PENTRU NUVELĂ
- 398** DOAMNA CARE-A CULES FLORI ROȘII
SUB FEREASTRA REGINEI
DE RACHEL SWIRSKY
- 477** PREMIILE NEBULA 2011,
NOMINALIZĂRI ȘI CĂȘTIGĂTORI
- 482** LISTA COMPLETĂ A PREMIATELOR NEBULA

INTRODUCERE: ÎN CARE EDITORII ANALIZEAZĂ PREMIILE NEBULA DE IERI, AZI ȘI MÂINE

JAMES PATRICK KELLY ȘI JOHN KESSEL

Jim: Când compari lista nominalizărilor din primul an în care au fost acordate premiile Nebula cu lista noastră din 2011, observi o mulțime de diferențe. Una ar fi faptul că lista din 1966 era mult mai lungă — pe atunci nu exista o triere preliminară. De exemplu, numai la categoria „povestire”, votanții trebuiau să aleagă o câștigătoare dintre treizeci și una de nominalizări! Anul acesta nu sunt decât douăzeci și șase de nominalizări în toate cele patru categorii de ficțiune laolaltă. Altă diferență este faptul că pe atunci se acordau doar patru premii: roman, nuvelă, nuveletă și povestire. Nu existau nici „premiul Ray Bradbury pentru prezentare dramaturgică de excepție”, nici „premiul Andre Norton pentru science-fiction și fantasy Young Adults”. Premiul Ray Bradbury și-a început existența în 1992, apoi a dispărut și a fost reacordat în 1999. Premiul Andre Norton a fost atribuit prima dată în 2006. Altă diferență este că în 1966 în toate categoriile a fost nominalizată o singură femeie: Jane Beauclerk, pseudonimul lui M.J. Engh. Hopa! Observați că pe lista nominalizărilor din 2011 există mai multe femei decât bărbați. Iar toate cele cinci câștigătoare

din 1966 au fost proze science-fiction, la fel ca vasta majoritate a nominalizațiilor. Să ne reamintim: câștigătoarea la categoria „roman“ a fost *Dune* de Frank Herbert, cele două câștigătoare (la egalitate) pentru „nuvelă“ au fost „The Saliva Tree“ de Brian W. Aldiss și „Plăsmuitorul“ de Roger Zelazny, categoria „nuveletă“ a fost câștigată de „The Doors of His Face, the Lamps of His Mouth“ de Zelazny și premiul pentru „povestire“ a fost luat de „«Repent, Harlequin!»», Said the Ticktockman“ de Harlan Ellison. În cele mai bine de patru decenii trecute de atunci, am asistat la o proliferare a subgenurilor în colțișorul nostru din literatură, dar în mod clar anul acesta am nominalizat mai multe texte fantasy decât science-fiction.

Desigur, în 1966 se publica mai puțină literatură fantasy decât science-fiction. De aceea ar fi de așteptat ca premiile Nebula să urmărească un trend publicistic, care să reflecte schimbările în gusturile populare. Iar noi doi am scris, bineînțeles, multe proze fantasy, deși suntem cunoscuți în primul rând ca scriitori de SF. Se poate afirma oare că importanța crescândă a fantasy-ului a fost în detrimentul science-fictionului?

John: „În detrimentul...“ este o formulare cu implicații ascunse; la urma urmelor, acestea sunt premiile decernate de Science Fiction and Fantasy Writers of America/Societatea scriitorilor americani de science-fiction și fantasy. Chiar și așa însă nu cred că răspunsul este simplu. Geografia genului/genurilor în care scriem noi s-a modificat drastic în ultimii patruzeci și cinci de ani, iar consecințele sunt evidente peste tot. Să ne gândim, ca exemplu minor, însă ca reflectare a mișcării mai largi, la termenul „ficțiune speculativă“. Atât în 1966, cât și în 2001,

era utilizat pe scară largă, dar înțelesul i s-a schimbat radical. În 1966 era deja în a doua sa încarnare. A fost inventat de Robert Heinlein (în 1947) pentru a descrie un subset al science-fictionului, care extrapola de la știința și tehnologia cunoscute la momentul respectiv; înțelesul pe care i l-a atribuit el atunci era practic ceea ce înțelegem în prezent prin science-fiction. În 1966 termenul a fost deturnat de scriitorii și editorii curentului New Wave — în mod notabil, de Judith Merril — pentru a indica un SF care reducea accentul pus pe știință și se focaliza asupra extrapolării sociologice și experimentării stilistice. În prezent „ficțiunea speculativă” și-a pierdut aproape toată rigoarea și este utilizat ca un termen generic pentru a descrie orice fel de ficțiune, SF, fantasy, horror sau slipstream, care nu este ficțiune mimetică. În felul acesta, Vernor Vinge, N.K. Jemisin, Kelly Link, Paolo Bacigalupi, Holly Black și China Miéville sunt toți scriitorii de „ficțiune speculativă” în aceeași familie mare și fericită.

Sau nu este o familie chiar atât de fericită? După cum au observat mulți comentatori, nu mai există un centru imediat recunoscut care să poată fi utilizat pentru, să spunem, identificarea tuturor textelor nominalizate la premiile Nebula în toți anii. Prozele hard SF concurează cu fantasy-urile liminale, care concurează cu ficțiunile horror, care concurează cu extrapolările sociologice, care concurează cu exercițiile nostalgice în genul aventurii pulp. Mulți scriitori de SF deplâng însuși faptul pe care-l subliniază: că fantasy-ul copleșește science-fictionul ca vânzări și popularitate și că prozele care poartă actualmente eticheta SF n-ar fi fost admise ca science-fiction în revista *Astounding* a lui John W. Campbell. Însă poate că doar dinozaurii au auzit despre John W. Campbell. Oare

domeniul își pierde toată coerența sau schimbările la care asistăm nu sunt decât efectele firești ale trecerii timpului și modificării lumii? Ceva din toate acestea ar trebui să-i îngrijoreze pe votanții și cititorii premiilor Nebula? Oare cititorul care cumpără volumul de față are vreun motiv să știe ce va căpăta, când îi parcurge cuprinsul?

Jim: Întrebarea este bună. Granițele „ficțiunii speculative” — sau „fantastika”, așa cum o numește criticul John Clute — s-au extins și au inclus multe teritorii literare. Dar pentru a combina metaforele, pot spune că mie îmi place „Cortul Mare” pe care l-am instalat aici pentru cititorii noștri. Se potrivește cu propriile mele sensibilități de scriitor și pun prinsoare că și cu ale tale. Sigur că da, fantasy-ul și numeroasele lui subgenuri au capturat unii cititori care poate că ar fi fost cândva fani exclusiv de science-fiction, însă mie îmi place să cred că mulți cititori de fantasy își păstrează un interes viu față de ce se petrece în SF — și viceversa. În mod cert există editori care publică ficțiune scurtă, atât tipărită, cât și online, și care continuă să salute o varietate a genurilor în cuprinsul volumelor lor. Multe nominalizări pentru ficțiune scurtă au apărut inițial în reviste care publică povestiri ce explorează Venus, dar și Țara Zânelor. Mă întreb dacă nu cumva numeroasele premii ale ficțiunii speculative, și mai cu seamă Hugo și Nebula, constituie centrul genului nostru tot mai larg, cel puțin în acest moment din istorie? Romanele science-fiction ale lui Connie Willis și Paolo Bacigalupi au câștigat premii Nebula în 2010, respectiv 2009, dar romanul fantasy al Ursulei Le Guin și istoria alternativă a lui Michael Chabon au luat premiile Nebula în 2008, respectiv 2007.

Așadar, dacă tragem linii pe răboj, care gen se află în frunte?
Fantasy-ul sau science-fictionul?

Răspunsul meu este „da“.

John: Înființarea premiilor Nebula a avut la bază două motive și cred că deosebirile dintre motivele acelea sunt iluminatoare și au rămas relevante. Science Fiction Writers of America/Societatea scriitorilor americani de science-fiction era o organizație nouă, dedicată îmbunătățirii situației autorilor de SF, dar nu avea bani. Lloyd Biggie, secretarul-trezorier al SFWA, a sugerat vânzarea unei antologii anuale, ale cărei încasări urmau să susțină organizația. Rapid, acesta a devenit un plan de a crea un nou premiu SF, votat de scriitori, și astfel s-au născut premiile Nebula. Dar celălalt motiv, potrivit lui Damon Knight, a fost de a îmbunătăți prășila, de a „demonstra calitatea science-fictionului modern, domeniul și... creșterea profunzimii și maturității sale“. Knight a fost critic și profesor, ca și editor și scriitor, și cred că el a considerat premiile Nebula nu pur și simplu un mod de a onora lucrările cele mai bune din domeniu, ci și pentru a-i încuraja pe scriitori să-și ridice ștacheta.

În cele din urmă, trofeele au costat mai mult decât banii încasați de pe urma antologiei. Ce se poate spune însă despre celălalt scop al lui Knight? Oare premiile ne-au îmboldit să scriem SF și fantasy mai bun? Oare ele au fost folosite pentru reputația genului?

Cred că se poate dovedi că unele dintre cele mai bune proze scrise în ultimii patruzeci de ani au fost recunoscute ca atare de premiile Nebula. Iar premiile s-au îndreptat către profesioniștii bătrâni și grizonanți, dar și spre nou-veniți, către *Puteri* de Ursula Le Guin, publicată în

al patruzeci și optulea an al carierei ei, și către „Turnul din Babilon“ al lui Ted Chiang, care a fost prima povestire publicată de el. Către lucrări clasice ca *Dune*, *Mâna stângă a întunericului*, *Neuromantul*, „Da... și Gomora“, „When It Changed“, „Houston, Houston, se aude?“, „Cerșetori în Spania“, „Bears Discover Fire“, „Cei care pândesc focul“, „Ecce Homo“, „Permisia“ și „Magia pentru începători“. Către numele care au ajuns în vârf (Isaac Asimov) și către cele care puteau ajunge acolo (Jack Cady). Mi se pare încurajator când competiția nu este câștigată întotdeauna de concurentul cel mai bine cunoscut; că în fiecare an apar nume noi pe lista finală de nominalizări.

Nu cred că există cineva care ar putea susține că prozele câștigătoare au fost în mod neîndoios cele mai bune din anul respectiv. Tot așa cum unele filme primesc premiile Oscar din motive care, privind retrospectiv, par inexplicabile, rezultatul votării este influențat uneori de factori care n-au legătură cu meritul literar. Sau judecățile oamenilor se schimbă de-a lungul timpului. Sau pur și simplu nu se pot acorda premiile tuturor textelor care ar merita. La ceremonia de decernare a premiilor Oscar din 2011, Steven Spielberg a recunoscut aceste realități când a prezentat premiul pentru „Cel mai bun film“, spunând: „Peste o clipă, unul dintre aceste zece filme se va alătura unei liste care include *Pe chei*, *Cowboy-ul de la miezul nopții*, *Nașul* și *Vânătorul de cerbi*. Celelalte nouă se vor alătura unei liste care include *Fructele mâniei*, *Cetățeanul Kane*, *Absolventul* și *Taurul furios!*“

Andy Duncan, fost nominalizat la premiile Nebula, a emis recent o idee provocatoare despre premii: „În timp am ajuns la concluzia că scopul primar al unui premiu nu este de a-i glorifica pe indivizi, ci de a glorifica domeniul

în care lucrează ei. Nu ne încântă când ideea aceasta este exprimată în mod direct, de pildă în ipocritele discursuri de tipul «Ce grozavi suntem!» despre atracția universală a filmelor pe care le auzim anual la decernarea premiilor Oscar, sau la nesfârșitul tribut care a fost adus anul acesta actelor filantropice ale industriei muzicale, cu ocazia înmânării premiilor Grammy. Este totuși adevărat: este mai puțin important cine câștigă, să zicem, premiile Hugo într-un an sau altul, cât faptul că, o dată în plus, premiile Hugo au fost acordate, ceea ce generează încă o ocazie de a ne revedea, de a ne aplauda și de a vorbi între noi despre domeniul nostru și felul cum evoluează... și, da, de a ne lamenta despre cine a fost furat și cine este supraevaluat și cine este adevăratul câștigător“.

Jim: Nu trebuie să ne îndreptăm spre manualele de istorie pentru a ne liniști că nu întotdeauna competiția este câștigată de concurentul cel mai bun; mie mi se pare că beneficiul oferit de lista nominalizărilor de anul acesta este faptul că vor fi auzite voci noi. Câștigând la categoriile „nuvelă“ și „nuveletă“, noii scriitori Rachel Swirsky și Eric James Stone și-au etalat numele cu majuscule la numai câțiva ani de la începerea carierei. Îmi amintesc de anul 1982 când doi începători pe nume Connie Willis și John Kessel au apărut din senin și au câștigat toate cele trei premii Nebula pentru proză scurtă. Iar cei nominalizați pentru întâia dată, ca Vylar Kaftan, Amal El-Mohtar, Felicity Shoulders, Aliette de Bodard, Shweta Narayan, Christopher Kastensmidt, Caroline M. Yoachim, J. Kathleen Cheney, M.K. Hobson, N.K. Jemisin, Mary Robinette Kowal și Nnedi Okorafor, reprezintă aproape jumătate din listă. Este cel mai mare asemenea grup din istoria premiului.

Vorbind din experiență proprie, impactul nominalizării asupra unui scriitor nou poate fi profund. Pentru orice scriitor este greu să știe exact cum evoluează, odată ce începe să-și vândă textele în mod regulat. Încasările nu spun în mod necesar adevărul. Recenziile sunt un joc de noroc — oare o recenzie proastă este mai rea decât absența oricăror recenzii? Cititorii pot sau nu să ajungă la ea. Și nu există promovare. Nimeni nu ajunge vicepreședinte al Slipstream sau manager de proiect pentru Space Opera sau director al Zombie. Da, trebuie să credem în noi înșine și să știm că ceea ce avem de spus merită să fie spus, dar ne ajută când colegii ne oferă o formă de validare. Cu certitudine, editorii antologiilor *Best of the year...* dețin puterea aceasta, dar ei au gusturi personale. Însă când o organizație formată din propriii tăi colegi proclamă înaintea lumii că ai scris un text de excepție, trebuie s-o crezi. Cred că asta ajută data viitoare când îți arcuiești degetele deasupra unei tastaturi.

Și exact acesta este motivul pentru atâtea lamentații legate de premiile Nebula. Ele contează. Dacă noi nu procedăm bine, dacă procesul de nominalizare al textelor și de miruire al unuia dintre nominalizați nu impulsionează efortul colectiv de a scrie SF și fantasy mai bun, atunci ne-am pierdut calea. Mentorul meu Damon Knight n-ar fi încântat.

Desigur, nu cred că este cazul pentru așa ceva. Însă problema este că nu există un consens privind felul cum să scrii SF și fantasy mai bun. Oare noi respectăm povestirile care sunt asociate unor povestiri din trecutul nostru, așa cum ne-a fost tradiția, sau acelea sunt perimate de acum? Ar trebui să încercăm să demolăm zidurile dintre genuri, ori dintre gen și mainstreamul literar, sau asta ar însemna

să întoarcem spatele misiunii noastre? Și de fapt care este misiunea noastră? Avem măcar așa ceva? Discuțiile și, desigur, controversese care se învolutează uneori în jurul premiilor Nebula constituie o parte a continuei noastre autoevaluări, la fel de importantă ca premiile însele.

John: Dacă impactul nominalizării asupra unui scriitor tânăr poate fi profund, eu pot spune dintr-o experiență personală similară că primirea unui premiu Nebula poate fi un test de caracter. Când am scris „Another Orphan“, care mi-a adus premiul Nebula la prima mea nominalizare, acordasem mai puțină atenție posibilităților de marketing și mai multă propriilor mele obsesii cu mult mai mari decât orice avusesem pentru prozele scrise până atunci. După ce am câștigat premiul, am petrecut un an frământându-mi creierii încercând să-mi dau seama ce ar fi trebuit să scriu în continuare în lumina aceluia trofeu. Ce așteptau oamenii să vadă de la mine? Ce ar fi trebuit să scriu? Am avut nevoie de ceva timp să mă regăsesc după experiența aceea.

Atenția pe care ți-o acordă cei asemenea ție este puternică, fie în sens pozitiv, fie în sens negativ. Așa cum ne reamintește E.B. White când porcul Wilbur câștigă un premiu la bălciul din *Pânza lui Charlotte*¹: „Este enorm de satisfăcător să câștigi un premiu în fața multor oameni“. Stresul câștigului îl face pe sârmanul Wilbur să se prăbușească pe dată, fiindcă „este modest și nu poate rezista laudelor“. Din fericire, câștigarea unui premiu înseamnă că Wilbur nu trebuie să fie sacrificat și transformat în cârnați; în final, el revine în cotețul lui și trăiește așa cum o făcuse până atunci. Să-l alegem pe Wilbur ca model.

1 Editura RAO, 2007.

Jim: Există multe căi spre măreție. (Hopa, încep să sun ca un răvaș dintr-o plăcintă!) Și am fi nebuni să spunem că nominalizarea la un premiu Nebula sau chiar câștigarea premiului ar fi singura onoare care a contat anul acesta sau în oricare alt an. Este instructiv de observat că două dintre premiile decernate la ceremonia Nebula — Bradbury și Norton — poartă numele unor scriitori extraordinari, care, deși au fost răsplătiți ca Grand Master SWFA, n-au ajuns niciodată pe lista nominalizărilor, cu atât mai puțin să câștige premiul. Așa este: Ray Bradbury și Andre Norton n-au figurat niciodată pe lista de nominalizări. Niciodată! Iar în distinsa lor companie se află unii dintre cei mai talentați scriitori care ne-au onorat vreodată genul, ca: Iain Banks, Elizabeth Bear, Jonathan Carroll, Greg Egan, M. John Harrison, Alexander Jablokov, Jay Lake, Kit Reed, Rudy Rucker și Sherri Tepper — ca să nu amintesc decât zece.

Ce ne spune asta? Doar că apropierea de textele din orice an am alege ne deformează viziunea. În opinia noastră, acestea sunt unele dintre cele mai bune proze din 2011, dar rămâne în seama generațiilor viitoare de cititori să decidă — după cincizeci sau după o sută de ani — care dintre ele vor dăinui.

Până atunci, suntem foarte mândri să prezentăm premiile Nebula de anul acesta.

Traducerea: Mihai-Dan Pavelescu

INTRODUCEREA AUTOAREI

Nu toți copiii sunt monștri, dar multe fetițe sunt. În școala mea primară de orașel de provincie, eram, neoficial, considerată — în clasamentul favoriților — a fi a douăzeci și doua elevă din clasa mea de douăzeci și patru de copii. Mă jucam cu numerele 23 și 24 pentru că erau singurele dispuse să se joace cu mine, și-mi place să cred că nu le-aș fi aruncat sub primul autobuz dacă acesta ar fi fost prețul pe care ar fi trebuit să-l plătesc pentru a-mi îmbunătăți poziția în clasament — dar nu s-a pus niciodată problema asta, iar acum sunt recunoscătoare pentru asta.

„Ponei“ este exact despre aceste probleme și despre mutilarea la care se supun atât de multe fetițe doar pentru a supraviețui copilăriei. Primele scurte povestiri pe care le-am publicat erau povestiri de groază, literatura de efect. Mai târziu am trecut la fantasy și la alte lucruri, dar anul trecut m-am reîntors la horror cu povestirea science-fiction „Coabitare“² și am descoperit că mai aveam multe de învățat despre modul în care ficțiunea ți se vâra pe sub piele. „Ponei“ este o altă explorare a aceleiași teme.

2 În *Nebula 2011*, Editura Trei, 2012.

PREMIUL NEBULA PENTRU POVESTIRE (LA EGALITATE)

P O N E I

KIJ JOHNSON

Invitația are o tematică western. De-a lungul marginilor sale, fete ca din desene animate, cu pălării de cowboy pe cap hăituiesc o herghelie de Ponei sălbatici. Poneii nu sunt mai înalți decât fetele, sunt strălucitori ca niște fluturași, durdulii, cu coarne de inorog scurte, cu vârfulurile rotunjite și cu aripioare pufoase. În partea de jos a invitației, Ponei abia capturați se-nvârt de jur-împrejurul unui țarc. Fetele au prins cu lasoul un Ponei alb cu roz. Ochii și gura lui sunt niște „o“-uri uimite. Deasupra capului său e desenat un semn de exclamare. Fetițele îi taie cornul cu niște cuțite curbate. Aripile i-au fost deja îndepărtate, sunt de-acum parte a unei grămezi de lângă țarc.

„Tu și Poneiul tău.....“ (și numele Radioasei e scris aici de mână cu niște litere grăsulii) „sunteți invitați la o petrecere de îndepărtare-prin-tăiere cu CelelalteFete! Dacă te vom plăcea și dacă Poneiul tău se descurcă așa cum trebuie, te vom lăsa să-ți petreci vremea cu noi.“

— Abia aștept să am prieteni! spune Radioasa care citește peste umărul Barbarei în timp ce respirația sa cu parfum de trandafiri îi învoldurează fetei părul.

Cele două se găsesc în grădina din spatele casei, lângă grajdul roz al Radioasei.

Barbara întreabă:

— Știi deja ce vrei să păstrezi?

Aripioarele Radioasei devin o pată-ncețoșată în timp ce ea sare-n aer, se răsuțește și-apoi plutește cu picioarele răsucite sub ea:

— Oh, categoric darul vorbirii! Zburatul e grozav, dar vorbitul e cu mult mai bun! Cade pe iarbă: Habar n-am de ce-ar vrea vreun Ponei să-și păstreze cornul! Nu că ar fi bun la ceva!

Așa a fost dintotdeauna, de când există Ponei. Toți Poneii au aripi. Toți Poneii au coarne. Toți Poneii pot vorbi. Apoi, toți Poneii trec printr-o petrecere de îndepărtare-prin-tăiere și renunță la două dintre cele trei însușiri, pentru că asta-i ceea ce trebuie să se-ntâmplescă dacă o fetiță are de gând să fie pe potriva CelorlalteFete. Barbara n-a văzut niciodată un Ponei care să-și mai aibă încă aripile sau cornul după petrecerea sa de îndepărtare-prin-tăiere.

Barbara vede Poneii CelorlalteFete uitându-se pe furiș pe ferestrele clasei chiar înaintea pauzei sau grupați în stația de autobuz după ore. Sunt colorați în roz-pal și violet-deschis, și galben ca narcisa, cu coame mătăsoase și numai cârlioniți și cozi care se ondulează până la pământ. Când nu sunt la școală sau la lecțiile de violoncel, sau la orele de balet, sau la antrenamentele de fotbal, sau la joacă în grup sau la ortodont, CelelalteFete își petrec zilele cu Poneii lor.

Petrecerea are loc acasă la CeaMaiTareFată ce are o mamă care-i medic pediatru și-un tată care-i cardiolog,

și-un grajd mititel, și copaci uriași care umbresc iarba pe care Poneii joacă diverse jocuri. Radioasa se-ndreptă agitată spre ceilalți Ponei care-i ating în tăcere cornul și aripile cu năsururile lor catifelate, și-apoi o iau cu toții la trap spre grajdul liliachiu din fundul pășunii, unde a fost desfăcut un balot de fân.

CeaMaiTareFată o întâmpină pe Barbara la gard:

— Ăla-i Poneiul tău? întrebă ea fără niciun salut de bun venit. Nu-i la fel de drăguță ca Muguraș-de-Stea.

Barbara ia poziția defensivă:

— E frumoasă! Ăsta-i un pas greșit, așa că adaugă:
Și-a ta-i drăguță!

Și Poneiul CeleiMaiTariFete chiar e drăguț: coada ei are toate nuanțele de purpuriu și scânteiază de stelute. Dar coada Radioasei e de-un alb-gălbui și strălucește-ntr-o lumină de culoarea mierii, iar Barbara știe că Radioasa e cel mai frumos Ponei care-a existat vreodată.

CeaMaiTareFată se-ndepărtează, aruncându-i peste umăr:

— E o TrupăRock în sufragerie, și-un grup din CelelalteFete își trec vremea pe verandă și mami a cumpărat niște prăjiturile, și există ColaZero și RedBullDietetic, și limonadă dietetică.

— Și tu unde ești de găsit? întrebă Barbara.

— Eu stau pe-afară, spune CeaMaiTareFată, așa că Barbara își ia un pahar de CrystallLight și trei prăjiturile glazurate din fulgi de ovăz și stafide și-o urmează.

CelelalteFete de-afară ascultă la un iPod înfipt în niște boxe și joacă tenis pe consolă Wii, și se uită cum se joacă Poneii De-A-V-Ați-Ascunselea și Cine-I-Cel-Mai-Drăguț și Ăsta-I-Cel-Mai-Grozav-Joc. Sunt cu toții acolo.

Cea-De-A-Doua-Fată-N-Clasament și Lingușitoarea, și Fata-Pe-Care-Toată-Lumea-O-Place și toate celelalte. Barbara nu scoate-o vorbă decât atunci când crede c-a-nțeles foarte bine despre ce se vorbește.

Și-apoi vine momentul. CelelalteFete și tăcuții lor Ponei se adună într-un cerc în jurul Barbarei și al Radioasei. Barbara simte că-i vine să vomite.

CeaMaiTareFată îi spune Barbarei:

— Ce-a ales?

Radioasa pare speriată, dar îi răspunde direct:

— Aș prefera, mai degrabă, să vorbesc decât să zbor sau să-njunghii diverse lucruri cu cornul meu.

CeaMaiTareFată îi zice Barbarei:

— Așa spun întotdeauna Poneii, și-i dă fetiței un cuțit curbat cu o lamă lungă cât brațul unei femei.

— Eu? întrebă Barbara. Am crezut că altcineva face asta. Un adult.

— Fiecare face asta pentru propriul Ponei, spune CeaMaiTareFată. Și eu am făcut-o pentru Mugu-raș-de-Stea.

În deplină tăcere, Radioasa își întinde o aripă.

Nu e așa cum ai tăia un ponei adevărat. Aripa se desprinde cu ușurință, netedă ca plasticul, iar sângele miroase ca vata de zahăr de la iarmaroc. Acolo unde s-a aflat mai devreme aripa e acum un oval tremurător, lucios, de parcă Barbara ar tăia pe din două niscai rahat de trandafiri și ar zări rozul de sub zahărul pudră de la suprafață. „E, oarecum, drăguț“, își spune și vomită.

Radioasa se cutremură, cu ochii strâns închiși. Barbara despică și cea de-a doua aripă și o așază lângă prima.